

בולעטין

וועד הכשרות

ארגון מוקדש לתיקון מצב הכשרות

באמצעים של בירור, חקירה ודרישה, התיעצות, הודעה, והצעה
חודש חשון תשל"ח

קול ברמה נשמע!!!

להבדיל בין הטמא ובין הטהור

העתק מכתב מהרב הגאון הגדול מוהר"ר שלמה יודא שווייצער שליט"א
אבדק"ק דרכי נועם מאנסי נוא יארק יע"א, בעח"ס: אלנא דחיי, ברה כחמה, גדולי
שלמה, דרשת שלמה, דרכי נועם על תפילות הדרך, לשלמה משפטיך על חו"מ, ועוד.

ב"ה. יום ג' לסדר' "ולא תטמאו את נפשותיכם" פה מאנסי יצ"ו

לכבוד וועד הכשרות דהתאחדות הקהלות ובראשם הרה"ג מדברצין שליט"א

הנה ידידי היקרים חבר אני לכל אשר יראוך אמר דוד המלך עליו השלום, וכן
ראו לכל אשר יראת ה' בלבבו לחזק כל העושים במלאכת הקדש, ובפרט במלאכת
הכשרות שהיא יסוד טהרת בית ישראל, ומה לנו להאריך במה שנודע לכל דברי
חז"ל בזה, וכבר ליקט וביאר כל הצורך אחד קדוש בספר הנקרא "נפש ישעיי"
שליקט כל מאמרי חז"ל שדברו מענין שנוגע לכשרות המאכלים, וגם מספרי יראים
ומספרי תלמידי בעל שם טוב הקדוש, וגם מה שכתב מרן הקדוש מסאנדז בספרו
שאלות ותשובות דברי חיים, דזה גרם בכמה מדינות שיצאו מהדת ונאבדו מתוך
קהל הקדש על שנטמטמו במאכלות אסורות על ידי השוחטים שלא היו כדבעיא
עיין שאלות ותשובות דברי חיים יורה דעה סימן ז' עיין שם.

ומה לנו לדבר עוד, ובפרט במדינה הזאת שמיליונים יצאו מהדת, וכותב הטורים
זוכה שעוד לפני עשרים שנה היו בכל מקומות בניו-יארק בתי מדרשים עם אנשי
מעלה לומדים מופלגים יראים ושלמים בעלי מדות טובות ובעלי מעשים בעלי

בתים בקיאים בש"ס, וכולם כמעט בניהם יצאו לגמרי מהדת ונאבדו מתוך קהל בית ישראל כידוע ומפורסם.

והנה עם בואנו לאמעריקא אנחנו שהיינו מוכנים בשם גרינע היינו רגילים לעיין בפרשה הזאת, איך אפשר שאנשים כאלו לא זכו להעמיד דורות ותולדותיהם כיוצא בהם, וכולם פה אחד ענו בטענות על אותם היהודים שהחסרון היה החינוך שלא היו ישיבות ותלמוד תורה וכיוצא, אבל לי נראה שזה טעות, כי בכל מקומות הגליות היו קהלות ואפילו מדינות שלמות שהיו עם הארצים גמורים ואף על פי כן על כל פנים היו מחזיקים ביסודי הדת על כל פנים במצוות אנשים מלומדה, ונשארו בתוך קהל ישראל. וקחו למשל קהלות גרוזי' ושאר קהלות ספרדים שהרבה מאות שנים כבר לא היה להם גדולי ישראל, והמון עם היו עם הארץ, ובפרט בגרוזי' תחת שלטון הקומוניסטי שלא היה שום חינוך לילדים ואף על פי כן כל העדה כולם קדושים ומחזיקים במצוות, ובפרט ביסודי הדת כמו שבת, טהרת המשפחה וכשרות.

ובמדינה הזאת לא היו יכולים להחזיק מעמד ועל כרחך דעו דבמדינה הזאת מצב הכשרות היה ירוד מאד ולא היה מאורגן כלל כי היה בידי הבעלי בתים הקצבים הבורים שנבהלים להונם והשוחטים והרבנים היו בידיהם, והיו יראים מהם לאבוד הפרנסה שלהם, ומעטים היו שיכלו לעמוד בנסיון לקיים ובכל מאוודך, והתחילו להקל ולהעלים עין בכמה ענינים, כידוע דרכו של יצר הרע שהיום אומר לו עשה כך ומחר עשה כך עד שאומר לו לייך עבוד עבודה זרה, ועל ידי זה נפלו ברשת היצר הרע הרבנים והשוחטים והפילו כל המדינה עמהם.

וכידוע שאותן היראים היו פרושים ומחמירים לעצמן בכמה דברים שלא לנגוע באיסור חס ושלום, אבל לבני ביתם לא היו יכולים להחמיר דלא היו שומעים להם ואפילו היו שומעים להם מכל מקום לא רצו להחמיר מפני הרחמנות כי הילדים רכים וחלושים, ואיך יכולים להפרישם מסיר הבשר, וקבלו סיוע בגידול בניהם מהסמך מם שרו של עשיו הרשע שבקש מיעקב אבינו עליו השלום, נסעה ונלכה ואלכה לנגדיך, שבקש שיקבל ממנו עזר בגידול בניו, ועל זה ענה לו יעקב אבינו עליו השלום, כי הילדים רכים וכו' עלות עליו ודפקום יום אחד ומתו כל הצאן, דהיינו דאפילו הילדים ישארו רכים, מכל מקום עולים, ישארו עליו שילכו בדרכי. לא כן אם אקבל ממך סיוע והבנים יהיו פטומים מכל מקום יגיע יום אחד דהיינו זמן קצר יעבר וימותו כולם, אבל אתם האנשים גדלו את ילדיהם בסיוע שקבלו מהסמך מ"ם מהשלש קליפות טמאות ששורים על מאכלים טמאים כמבואר בספר

התני' הקדוש, ועל ידי זה גידלו בנים לסטרא אחרא כי היה לסטרא אחרא חלק בהם, עד שגברה עליהם ועשקה אותם לגמרי מהקדושה רחמנא ליצלן.

ולפי מרן הדברי חיים, בודאי שאין לפקפק שזה היה הסיבה, כי בכל המדינות שמרן הדברי חיים כיוון עליהם היה החינוך קודם שיצאו מהדת על טהרת הקדש, ומה היה הסיבה לירידה גדולה כזו שנאבדו לגמרי, וכה פתאומית, בודאי אחד מהקהלות שמרן הדברי חיים כיוון עליהם, היא קהלת פרנקפורט המעטירה, שבעל ההפלאה ז"ל שמש שם כאב בית דין כידוע, ובאותה זמן היה עיר מלאה חכמים וסופרים גאוני וקדושי ארץ כמו רבי נתן אדלר והגאון רבי זלמן אמריך, ומרן בעל חתם סופר שהיו כולם ילידי פרנקפורט, ואחר חמשים שנה כבר לא היה אפילו מנין שומרי שבת, ואיך ירדו כל כך פלאים?

ובא מרן הדברי חיים^א וגילה לנו ברוח קדשו, שעל ידי השוחטים שהיו מאכילים טריפות^ב ובודאי שעשו במחשך מעשיהם, כי בודאי בכל עיר היה עינא פקיהה על

(א) בספר וידוע שעל ידי בשר פיגול יצאו מן הדת לערך ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבואר בשו"ת דברי חיים" (י"ד ח"א סימן ז') שאין עבירה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעוונותינו הרבים ראינו על ידי זה יצאו מן הדת כמה קהילות בארץ לועז' שאכלו ונתפטמו בנו"ט על ידי השובי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש). ובספר הקדוש דגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ששבעים אלף איש כפרו בתחיית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כולם רח"ל. וזהו תכסיסי מלחמה של הסמ"ך מ"ם שמעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה: כידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דילי' ועל ידי זה הכל ברשתו. כמו שכתב בעל "תולדות יעקב יוסף" (פרשת נשא בד"ה העולה) וזה שלון קדשו: עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דילי' המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש. וכן מובא ב"תבואות שור" (על מסכת חולין) שהסמ"ך מ"ם יושב על כסא של ג' רגלים, רבנים, חזנים, שוחטים, ואינו צריך לעמול הרבה וכך יש לו הכל ברשותו.

ובשו"ת "חת"ס" (או"ח סימן ר"ה) מבואר שמלך זקן וכסיל יושב על כסא של ג' רגלים, חזנים, שוחטים, סופרים, וזל"ק: המלך זקן וכסיל (הוא היצה"ר) יושב על כסא של ג' רגלים. רגל א' - החזנים המוליכין מחוץ למחנה תפלות כלל ישראל. רגל ב' - שוחטים המאכילים נבילות וטריפות לבני ישראל. רגל ג' - סופרים הכותבים תפילין ומזוזות פסולים, ותו לא צריך לכלום, עכ"ל. אם הרב אינו משגיח על השוחט כראוי וסומך עצמו על חזקתו הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל! וזה שאנו רואים רבנים גדולים בקהילות ישראל שמכשילים הרבים ומאכילים נבילות וטריפות בישראל, זה אינו דבר חדש, וכבר מבואר בספר "שערי תשובה לרבינו יונה" זצ"ל וזה לשון קדשו: אם הרב אינו משגיח על השו"ב כראוי וסומך עצמו על חזקתו הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל חס ושלום ונתפס בעונו.

(ב) מחזה מחרידה ומזעזע: על ראש הגג עומד איש אחד וסכין בידו ובה חותך את ורידי צוארו של עצמו, והדם הולך ושותת, כשנתמצה כל דמו נזדק האיש במלוא קומתו ונפל ארצה

כבר מפורסם מהצדיק הקדוש והנסתר ר' אייזיק מכפר זשורוויץ הסמוך לעיר פרעמיסלא שבגאליציע שהי' שוחט בעירו, ופעם אחת בא אליו אברך בבקשה שילמדו מלאכת השחיטה והקדוש הנ"ל הוציא אותו החוצה ויאמר אליו שא עיניך וראה. וירא מחזה מחרידה ומזעזע כזה: על ראש הגג עומד איש אחד וסכין בידו ובה היה חותך את ורידי צוארו של עצמו, והדם הולך ושותת, כשנתמצה

הכשרות, ובודאי שלא האכילו בשר חזיר ולא איברי בשר נחירה, ורק שעל ידי שעשו בחפזון מעשיהם לא דקדקו בכל הצריך לדקדק, וכידוע שבין חציו לרובו בסימני השחיטה, אין אלא חוט השערה וזה טמא וזה טהור, בודאי שלא עשו כן כל הזמנים, דאם כן איך לא ראו את זה הממונים על הכשרות מהבית דין שבעיר, ובודאי שבעת ביאת הרבנים היה הכל על צד היותר טוב, והראו סכינם לחכם, ונמצא יפה, ורק אחר צאתם צחקו עליהם הבעלי הבתים, ועל ידי זה יצא מה שיצא עד כאן.

והנה אם נתבונן בזה חיל ורעדה אחזתנו, מה יהיה עם בנינו, אם קהלות קדושות שהיו מלאים תורה ויראת שמים, כיון שטעמו ממאכלות אסורות התחיל הרוח לקשקש, ולא נח עד שיצאו מדעתם רחמנא ליצן, כל שכן אנחנו פה במדינה הטמאה הזאת, שיש לו להסמ"ך מ"ם עוזרים מהרחוב, ושאר עוזרים, ומים אין להעביר טומאה, אין מים אלא תורה, ובמצב כזה אם חס ושלום לא נעמוד על המשמר בעניני כשרות להשגיח שהסטרא אחרא לא יתגדל בנו ובבנינו, ודפקום יום אחד ומתו כל הצאן חס ושלום.

כי מאכלות אסורות הם לנפש כמו הקענסער לגוף שמתגדל לו לאט ולא מרגישים שום דבר עד שמתפשט בכל הנפש והורג את הנפש, רחמנא ליצלן.
על כן נבקש תרופה בעוד מועד, שלא נתפשט בכל הנפש עד שיתפשט חס ושלום כמגפה בכל בית חס ושלום. ואל ישיאנו יצרנו שהמחיצה של שער ובגד מהשטראמיל וגרביים לבנים שזה יציל אותנו ואת בנינו, לא כן זה, הכל אם הבעל דבר הוא עדיין בחוץ, אבל לא כן אם נותנים לו דריסת הרגל בבית ובפנים בנפש, אז לא יועיל שום דבר כבר חס ושלום. על כן כל מי שעושה תיקונים בעניני כשרות זה הצלת כלל ישראל ממש ואין קץ למתן שכרו¹.

כל דמו נזדק האיש במלוא קומתו ונפל ארצה. ואחר רגעים מספר עומד שוב על ראש הג ושוחט את עצמו עוד הפעם, וכן הדבר חוזר חלילה.

רואה אתה מה שלפניך שאל הרב הקדוש להאברך, דע לך שהאיש הזה היה שוחט ובודק בחייו ומאחר שנפטר זהו עונשו מפני שקבל עליו עבודת הקודש שלא היה ראוי לה, האברך העומד בסילודים כאשר שיניו דא לדא נקשן חיעה קרה מכסה כל גופו, הבין את הכוונה פנה והלך לו. שמעה עמי בינה זאת (מועתק בספר נפש ישעיה דף מט באורך, עיין שם).

ג) ובזכות שמירת הכשרות נזכה לביאת משיח צדקינו ולבנין בית המקדש כמבואר בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדף האחרון [נדפס לפני ד' מאות שנה] וזה לשון קדשו: ועבשיו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתינו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו. וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר הירעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשוע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינו מדקדקים כל כך וממהרים לשחוט וקרוב לוודאי שמאכילין נבילות וטריפות כאשר נתברר...ומי שיהי' מותמ' בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בוודאי מנהג אבותיהם בידם

והנה נתבונן נא איך קיננה הסטרא אחרא כבר בנו, הנה בצאת "מדריך הכשרות" לעולם, ועם פרסומה של וועד הכשרות שמעתי מאנשים ואפילו מרבנים שתמהו מאד על המסירת נפש של האנשים שיסדו את וועד הכשרות, ובפרט על הרב מדברצין שליט"א, איך לא מפחד לעשות דבר כזה, האם הוא לא יודע כי זה בנפשו, כי הבעלי בתים אשר בידם המסחר הכשר הם יד אחת עם אנשי עולם התחתון הנקראים "מאפיא", ומי שעומד בדרכם להרויח הרבה כסף ועושה פעולות להבטיח את הכשרות שיהיה בתכלית ההידור, הלה דבר כזה עולה להבעלי בתים בעלי הבשר בעוד כסף, כי יצטרכו עוד איזה שוחטים ומשגיחים, ועל ידי זה הבנק ביכלעך שלהם לא יהיו שמנים ולא יוכלו לקנות האטעלען במיאמי ביטש וכדומה. וממילא מי שעומד בדרכם הוא חייב מיתה. וכאשר ידוע שבית דין של ישראל היום אין דנים דיני נפשות הם לוקחים להם את הרוצחים הגוים והם יעשו את זאת.

ומה שנוגע לסתם רדיפות והשמצות ונגישות והלבנת פנים וקיפוח פרנסה להשוחטים שמרהיבים עוז בנפשם למחות על ההפקרות בכשרות, שוחטים כאלו חייבים על כל פנים יסורים למרק עוונותיהם על שרצו להפסיד דמי ישראל, וגם פגמו בכבוד הרב המכשיר שהוא נכד חשוב והדרת פנים ושמו הולך לפניו, ובשמו עושים בעלי הבשר גוטע פעטע ביזנעס, ובודאי השוחט הנבזה שרוצה להפסיד הגרינע דאלאר שיצטרכו לבזבז על עוד איזה שוחטים אם רוצים שהשחיטה תהיה כדת וכדין לא בחפזון ובבהילו, בודאי הוא חייב יסורין ועל זה יקבלו היתר גם מהרב המכשיר בעצמו, הגם שאין דנים דיני נפשות אבל דיני ממונות דנים, וממילא הנשיאות חן שיש להם מהבעלי בשר זה על ידי שהם לא מחמירים להם ואומרים להשוחטים שמי שאין יכול לשחוט אלף ושני מאות לשעה שחיטתו פסולה, וממילא לא צריכים הרבה שוחטים, והבעלי בשר מרויחים, ונותנים להרב המכשיר טשעק הגון, וממילא אוי ואבוי למי שרוצה לסכן את הטשעק, והבעלי בשר הם מאותן שחביב עליהם ממונם על כל פנים כגופם, וממילא מי שרוצה לקפח ממונם על ידי שיצטרכו להרבות בשוחטים ובודקים, וממילא אצלם איבוד ממון זה נוגע להם בנפשם, וזה פיקוח נפש, וממילא הבא להורגך וכו' וממילא

שוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר ואל תקרי וישטחו אלא וישחטו שהיה נתחייבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאודה היינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם ח"ו ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששחטו לעצמם בסכין פגומה כמו כן יהיה מיתתם בכלל נבילה וטרפה לכל הוא הקליפה רח"ל תשליך אותם, ומוכרח להיות מגולגל בכלב וכו' עיי"ש באריכות גדול.

מותר לשכור את אנשי המאפיא¹ להרוג השוחט או הרב שמרהיב עוז בנפשו למחות, וממילא עומדים מלא התפעלות לפני הרבנים והעסקנים של וועד הכשרות

(ד) והמאפיא הזאת זה לא דבר חדש כי הם נכדים וגלגולים מזמנו של הקדוש רבי נתן אדלר זי"ע, ואלמלא הם היה כבר מכבר בא משיח צדקינו, כמו שמובא זוהר דעת דף ס"ג מביא מספר דרך הנשר, (ומובא ג"כ בספר שמרו משפט - שיחות דף ע"ב) וז"ל: כתב בספר דרך הנשר בשם הגאון ר' יצחק ראב"ד ווערבא שהה"צ ר' עקיבא יוסף שלעזינגער ז"ל (חתן הגה"ק ר' הלל מקאלאמיא זצ"ל) כתב בספרו שמרו משפט שבשנת הכת"ר לפ"ק בערב פסח בא לבית חותנו איש אחד מאזיען בשם ר' אליעזר ב"ר שמעון ממדינת טיבעט (שהוא בין יאפאן וכינע) ודבריו היו רק בלשה"ק ובקשתו הי' מחותנו הה"ק ר' הלל זצ"ל להיות אצלו פסח בלבד, ורק בתנאי זה כי הסדר יעשה הוא בעצמו על שלחן מיוחד לו, והוא יתן לו המצות וצרכי הסדר, ונרצה לו, והי' כן, ולא אכל בליל פסח, כ"א כשיעור כזית מצה כהלכה, ושוב לא אכל כל הפסח עוד מצה, ורק אכילתו הי' מפירות ותפוחי ארץ ולחים, ולא רצה לקבל שום מתנה, ולא שום ממון ולא צרכי נסיעה, וכו', והדברי' אשר שמעתי ממנו וראיתי אותו בחג, ואכתוב קצת אשר בזכרוני.

הסדר הי' בלהבות פלאים כל פסוק אשר אמר בקול הי' מתרגם אותו בלשונו אשר לא נודע לנו, ורק איזהו דברי זוהר ומדרשים אשר אזכיר בתוכם שמענו, התפלל בהתלהבות בקולות וברקים לערך ב' או ג' שעות ואח"כ בא לביתו וטעם רק תפוחי ארץ ביצים ופירות וכיוצא בלא בשר ומצה, ולא הי' זמן לשמוע ולדרוש ממנו, כ"א בחוה"מ וביו"ט דרשתי ממנו על מהותם ומהות תורתם.

המשולח בא בטעם כמוס על פי מצוות הראשים, כאשר אביו הוא ג"כ ראש חב"ד, וביניהם הם במספר לערך צ"ו אלפים ב"י תחת דגלם. ואמר לי' כי הוא משולח ובא בטעם כמוס ע"פ מצוות הראשים, כאשר אביו הוא ג"כ ראש חב"ד, וביניהם הם במספר לערך צ"ו אלפים ב"י תחת דגלם, וסדר הזה עם שרי עשרה שרי חמישים שרי מאות שרי אלפים והם מקיימין המעשרות, וכל בי עשרה ביכלתם להחזיק פרנסת מנהל ת"ח היושב עה"ת ועבודה ומלמד עמהם בשבתות ומועדים בקביעות עתים לתורה לפי יכלתם, ראש הנשיאים הוא מקובל ובעל רוה"ק והוא מנהיג הדור על פיו הוא נעשה כל דבר, צדיק מושל ביראת אלקים ולא לבד לשפוט את עדתם, כי אם כמו שכ' אצל בני יששכר יודעי בינה לעתים מה יעשו ישראל בכל הגולה, ואצלו ספר בשם האבי"ב (ר"ת אחינו בני ישראל בגולה).

והנה מה שדיבר בסוד עם מו"ח זצ"ל לא אדע, ורק אשר שמעתי וראיתי ממנו אני כותב כי שקר שנאתי, והנה האיש הזה דברתי עמו בד"ת ביו"ט והוא רצה רק בלימוד הפייט של ר"א הקליר, ובו דרש ע"ד האמת וכו' עם עמקות אשר לא היה מוחי סובל, בשרשי הגלגולים, ועל דרך זה גילה לי הנשמות של דורינו, ואמר כי הראשונים מן לועזים בלע"ז המה באו בגלגול מן דור של כת שבת צבי ימח שמו, כאשר נכשלו עם חיצונים ובאו לחיצונים.

ואעתיק ממקצת מס' האביב מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלר ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקובלים בנסתר, **רבי נתן אדלר רצה לפסול השוחטים דפרנקפוט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הס"ם העמיד עליו**

רודפים קצבים והוצרך לברוח. ועל ר' משולם טימסניץ מפ"ב כתב נשמת שרף - ועל הנוב"י כתב עינו כעין חשמל - ועל מדינת מעהרן פיהם [דויטשלאנד] כתב נחתם היא עם חותמו של סמ"ך מ"ם ר"ל, וישמור עצמו כל בעל נפש לעבור שם (ואין לך דבר שעומד בפני התשובה). ובעיר פראג כל זמן שהיה הנודע ביהודה בחיים לא היה יכול הסמ"ך מ"ם להיות שם, רק בדוחק בבחינת אורח ועכשיו מולך שם, ותחלת הקלקול יצא על ידי חזן וראש הקהל וכו' - ועל בתי כנסיות אלו כתב שם כל תפלתם בהם תועבה כמו אשר מתפלל בבית הכבוד, וגרוע יותר כי שם אשר מזכירין שם.

ועוד זאת הי' לי לפלא, כי בבית מורי וחמי היה כלב מונח תחת שלחנו תמיד ובשום אופן לא היה כח לגרשו מן הבית, וכל הכאות בו לא הועילו, וכאשר ראה הוא כן אמר לי למה אינו מתקן את הכלב הזה, וכי לא ידע מנהו כי זה הי' רב לועז' ממקום פלוני ושהי' סמוך לו, אשר קללו בקללות נמרצות,

שהולכים על קידוש השם זה וכיוצא היא הרעאקצ'י בשטיבלעך על הוועד הכשרות.

אבל אני אומר, אוי לנו שכך עלתה בימינו, שבין אנשים המכנים עצמם בשם חסידים יהיה פחד לדבר בענין הנוגע לכשרות, ויפחדו רבנים עם אנשי עולם התחתון, דבר שרק הציונים הגרועים משתמשים בזה, להטיל אימה על כל מי שעומד בדרכם¹, ישתמשו בזה הנקראים בשם חסידים, אוי לעינים שכך רואות ואוי לאזנים שכך שומעות.

והנה עד הנה מי שהיה רוצה לעשות נבלה ולהחטיא את אחרים להאכיל נבילות וכדומה, לא היה לו מקום בין יהודים שומרי תורה ומצוות, כי החברה היתה מקיאה אותו, ובפרט בין חסידים שהיו מוסרים נפשם על כל מנהג קל, ובפרט מה שנוגע לאיסור דאורייתא, ובפרט במאכלות אסורות, ומי שהתאוה תאוה לילך בשרירות לבו הרע יצא מכלל, והתערב בין הכתות שונות מהנבדלים ועשה מה שלבו חפץ.

והנה תמהתי, שידוע שקודם המלחמה היה בכל מקום הרבה שיצאו לתרבות רעה רחמנא ליצלן על ידי הציונים המסיתים והמדיחים, ואחרי המלחמה שהתגבר כח הסטרא אחרא מאד והצליחה בזמן קצר להעביר על הדת רחמנא ליצלן כמה מליונים, ובפרט אנשי עדות המזרח. והנה בין עדות החסידות כמעט שלא הצליח כלום, והצליח בידם להתארגן וליסד בתי חינוך ואין פרץ ואין יוצאת, אבל טעות גמור בודאי ידע השטן שאם יבא להחסידים ויאמר להם לעבור על הדת לא ישמע

ונתגלגל בכלב הזה, והיא בסוד ויקרא ל"ה נובח בשמו, כי לה ראשי תיבות לשון הנכרים, (וכזה כתב בילקוט ראובני גם בראשי תיבות לשון הרע). וחשבתי שאינו כדאי להזכיר זה למורי וחמי, אך בא היום וכו', ספרתי דברים הנ"ל למורי וחמי אשר אמר לי האיש הנעלמי הנ"ל, והשיב לי אני לא אדע איזה תיקון לעשות לו, והגדתי זה להנ"ל, ואמר לי זה תיקונו אשר יעשה לו והגדתיו למורי וחמי ועשה כן, ומן אותה השעה נעלם הכלב ולא בא עוד והי' לפלא, וגם בעיני יפלא, והאיש הנ"ל ברגלו בא וברגלו הלך בבוקר אסרו חג אחר תפלת שחרית, והי' ברצוננו שיסע על מסילת הברזל כנהוג ולשלם בעדו ולא רצה לקבל שום ממון לעזר וכתב, כי אם לקיים את פקודתו אשר קבל מן הראשים שלהם, להיות פסח אצלינו לבד, ושוב לשוב לדרכו אשר פנה על דרך קאשויא, ומשם דרך פולין ורוסיא לפנות, והלכתי אני עם בני הישיבה שלי שהי' לי לערך ע' תלמודים אז, ללותו לדרכו, עד כי נעלם, ע"כ.

(ה) כתב הרמב"ם עון גדול לבזות את החכמים או לשנאתם ולא חרבה ירשלם עד שביזו בה תלמידי חכמים שנאמר ויהי' מלעיבים במלאכי א-לקים ובוזים דבריו כלומר בוזים מלמדי דבריו וכל המבזה את החכמים אין לו חלק לעולם הבא והוא בכלל כי דבר ה' בזה ואם באו עדים שביזהו אפי' בדברים חייב המבזה נידוי ובי"ד מנדין אותו ברבים וקונסין אותו וכו' אין מתירין אותו עד שירצה זה את החכם שנידוהו בשבילו (שם סי' רמג).

ועיין ברמב"ם הל' תשובה ובשע"ת לרבינו יונה ובשו"ע חו"מ סי' ח' ועוד: בדינים של אנסים המטילים אימה על הצבור ונותנים חתתם בארץ החיים. ואין כבוד התורה אלא לעשות על פי חוקי ומשפטים. (רמב"ם הל' סנהדרין פי"ד).

להם, ומה עשה הבעל דבר, הוא הקים מין חסיד משלו אשר בחיצוניותו הוא חסיד חבוש בשטראמיל ובעקישע, והוא מעמבער במפלגה החסידית וחוטף שיריים, ובפנימיותו הוא כמו חפשי, עושה מה שלבו חפץ, הולך לו אחר כל חמדת העולם, עובד כל היום והלילה כדי למלא נפשו מכל הלוקסוס שכל אמריקאי שואף אליו, נוסע בחורף למיאמי, ובקיץ לקאנטרי, ואין פותח ספר לעיין בצורת אות יהודי, ועל ידי שמנת עבית כשית על ידי זה, ויטוש אלוק עשהו, שוכח מהשם יתברך לגמרי, וממילא כל העולם לפניו כמישור ונעשה מגושם ונתערטל מיראת שמים, ויש לו רק מטרה אחת בחיים להשיג יותר ויותר כסף, ואין עומד לנגדו, ומוכן לעבור על כל התורה כולה להאכיל נבילות ולרצוח אנשים, ובאופן זה הוא יותר גרוע אפילו מהחפשי, שיודע בעצמו שהוא חפשי, ואולי איזה פעם ירהר בתשובה, אבל אלו מעולם לא ירהרו בתשובה, דהלא בלבם חסידים הן ונותנים פדיונים גדולים ונדבות גדולות להענינים של הרבי, ועל ידי זה הם מהיושבים ראשונה במלכות כידוע דהדיוט קופץ בראש, ועל כל פשעים תכסה המכסה של חסידות, ואין נותן ללבו אפילו לשוב.

על כן אין עצה רק לבוא בכל ענין שנוגע ליהדות רק לאברכי הכולל וסתם בני תורה הלומדים תורה מתוך הדחק, ללמוד וללמד לשמור ולעשות, ואין נימנים על מה שמפלגתם עושה זה צודק, ואין משגיחים אם המנהלים הם אנשים אשר כוונתם לשמים או לכבוד עצמם הם דורשים, אשר זה לדאבונינו היום גם בכל עדתות החסידות אשר נעשו למפלגות ממש, והשרידים אשר ה' קורא הם רק בני תורה אשר כוונתם רק לשמים.

וכתב האלשיך שבעת ביאת המשיח יקבלו אותו רק הבני תורה אשר למדו תורה מתוך הדחק עד כאן. אם כן עם ה' חזקו ונתזקו לחזק ענין הנשגב הזה של כשרות התאזרו והיו לבני חיל וחפץ ה' בידכם יצליח.

כ"ד ידידכם

הק' שלמה יודאלעוויטש

חונה פה מאנסי